

Кафедра славянской филологии филологического факультета МГУ им. М.В.Ломоносова приглашает принять участие в традиционном 22-ом **Всероссийском студенческом конкурсе художественного перевода с болгарского языка на русский**, который проводят кафедра славянской филологии филологического факультета МГУ им. М.В.Ломоносова и кафедра славянских языков и культур факультета иностранных языков и регионоведения МГУ им. М.В.Ломоносова при поддержке Посольства Республики Болгарии в РФ.

В конкурсе могут участвовать все те, кто изучает болгарский язык в вузах (бакалавриат, магистратура, аспирантура), а также на языковых курсах или самостоятельно. Возраст участников – до 25 лет.

В этом году предлагаем Вам перевести рассказ одного из интереснейших современных болгарских писателей Георги Господинова. Оргкомитет конкурса благодарит за помощь в выборе текста доцента филологического факультета Великотырновского университета им. св. Кирилла и Мефодия (Болгария) литературоведа Наталию Няголову, в настоящее время являющуюся лектором болгарского языка на филологическом факультете МГУ им.М.В.Ломоносова.

Переводы присылайте до 31 марта 2022 г. на адрес оргкомитета конкурса

bolgperevodmgu@yandex.ru . Не забудьте отдельным файлом сообщить информацию о себе: ФИО, название учебного заведения, где и как долго Вы изучаете болгарский язык, факультет, курс, контакты.

Надеемся, что ваши переводы станут интересными подарками на наш общий праздник – юбилей нашего конкурса!

КРИСТИН, КОЯТО МАХА ОТ ВЛАКА

ГЕОРГИ ГОСПОДИНОВ

Така реши - да маха на всеки.

Влакът минаваше през Средна Европа, нейде след Татрите, през цялото славянство на пейзажа, дълги редици окосена люцерна, глухарчета и маргаритки. Макът около релсите беше полудял. Имах чувството, че всички средноевропейски железопътни компании се издържаха основно от продажбата на опиум. Слънцето вече залязваше и залезът из тези равнини обещаваше да бъде безкраен, а навесената през прозореца Кристин проблясваше като станиолена. Дойде ми наум, че според някой само едно махване на пеперудата с крила може да промени света.

Тя се обърна и ми заяви, че не е пеперуда... още по-малко пък станиолена. Понякога

наистина имаше изумителни способности. Надвеси се пак навън и замаха енергично с ръка на някакъв възрастен селянин и средноевропейец едновременно. Човекът я забеляза, поколеба се за миг, стори ми се, че дори се огледа свенливо наоколо, и отвърна на поздрава.

- Е - обърна се пак Кристин, - мисля, че здравата го зарадвах.

- Здравата се натресе в живота му - отвърнах. - Представи си сега как този мъж се прибира в къщи при застаряващата си и доволно отегчила го жена, хвърля сено на магарето, дава каша на прасето, прибира овцете и сяда на изкорубената седалка от камион пред дома си. И през цялото време, представи си, ти не излизаш от главата му. На всичко отгоре адски му напомняш някаква жена, която е забутал толкова дълбоко в паметта си, че не си е позволявал да мисли за нея вече 38 години. И колкото повече мисли и отпива от мастиката, защото той междувременно си е взел шишето, толкова по-ясно му става как всичко е минало покрай него като ей този влак. Просто влаковете не спират тука, в скапания му, малък, мръсножълт като препикана стена на гаров клозет животец. И точно сега на прага излиза жена му в поизбелял халат на розови цветчета и му вика да престане да се налива и да се прибира за вечеря, а той не я поглежда и му е толкова криво, че дори не му се иска да запрати бутилката по нея. И сега сякаш същият онзи влак отпреди 38 години се връща и много бавно минава отгоре му. Ужасяващо бавно...

Усетих, че въображението ми набира някаква садистична инерция и млъкнах. Кристин се беше свила на седалката до прозореца и ме гледаше почти уплашено.

- Сериозно ли говориш?

- Предупредих те. Не можеш да се намесваш в живота на хората дори с едно помахане с ръка. Понякога, без да искаш, се превръщаш в съдбата им.

- Глупости. Отвратително е да вкарваш всичко в разни истории.

И за да покаже колко е убедена в думите си, тя се извърна рязко към прозореца и нарочно махна на един кантонер, застанал мирно в малко широката си униформа край минаващия влак. Кантонерът остана все така строг, само повдигна изразително вежди и докато можеше проследи с очи махащата Кристин. Сигурен съм, че поне няколко минути след това продължаваше да стои в същото положение със силно извърната наляво глава. Кристин наистина изглеждаше неотразима в така и несвършващия здрач.

- Защо той не ми отвърна, а?

В гласа ѝ имаше такава обида, а в очите ѝ обвинение, сякаш аз държах отговора скрит в известна само на мен история. Обясних, че той в момента е на работа и неговото махане би могло да се изтълкува по съвсем друг начин от машиниста.

- Въпреки всичко той те хареса - подхвърлих аз, - и определено мога да кажа, че едва се стърпя да не ти махне.

Тук тя направи някаква физиономия, която трябваше да изрази крайна незаинтересованост от това дали един кантонер я харесва. Но след малко подхвърли уж между другото:

- Все пак, ако толкова съм му харесала, би могъл да ми отвърне, каквото и да му струва това.

- Сигурен съм, че вече съжاليا. Само си представи, че не се беше сдържал и се размаха като... - щях да кажа като палячо, но това би я обидило и внимателно продължих. - Машинистът веднага би изтълкувал това махане бог знае как. Може би щеше да смени коловоза и сега ние с теб щяхме да летим срещу някакъв насрещен влак. И така твоят кантонер би изгубил всякакъв шанс да те срещне отново. Предполагам, че всичко това е минало за секунда през главата му и го е възпряло.

Тази версия определено ѝ хареса, но тя очакваше да чуе цялата история.

- Само не се опитвай да ми пробутваш ужасии като предния път.

Успокоих я, че тук историята е съвсем друга и този път се е намесила съвсем щастливо в съдбата на младия кантонер. Бях принуден да разказвам с големи подробности как за него от този момент нататък нито един влак няма да бъде просто влак и нищо повече, а евентуален приносител на най-хубавото нещо, което е виждал в живота си. И как всички

пътници отсега нататък ще виждат един влюбен кантонер, шарещ с поглед по прозорците на отминаващите влакове...

Докато слушаше историята, Кристин пропусна да се намеси в съдбата на младо семейство с бебешка количка, три циганчета, махащи възторжено край някаква бариера, една баба и две кучета.

Надеемся, работа над переводом доставит Вам удовольствие!

Результаты конкурса будут объявлены накануне Дня славянской письменности на сайте филологического факультета МГУ им.М.В.Ломоносова <http://www.philol.msu.ru>